

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμευ, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διγούστου Μακί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Διδάπου. (συνέχεια). — *Ιουλίον Κλαρεττ*: Η ΣΗΜΑΙΑ, ἔργον στεφθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετάφρασις Ι. Δ. Ζ. (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, κηθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυλίαν*.

ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια).

Φθάσαντες ἐκεῖ ἔμαθον ὅτι ὁ ἐπαγγελ-
λόμενος καὶ τὸν χειρουργὸν κουρεὺς ἔκρι-
νεν ὡς λίαν σοβαρὰν τὴν κατάστασιν τοῦ
τραυματίου, καὶ ἀφοῦ ἀφήμαξεν αὐτὸν
ἐπανελημμένως, συνέστησεν ἀπόλυτον ἀ-
νάπαυσιν καὶ ἀπηγόρευσε ρητῶς νὰ τα-
ξειδεύσῃ, πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐνὸς μη-
νός.

Ὁ Γεράρδος εἶδε καὶ ἐπέστη ὅτι ἦτο
ἀκριβὲς ἡ τοιαύτη διάγνωσις.

Ὁ Σιδώνιος κατεχόμενος ὑπὸ σφοδροῦ
πυρετοῦ, παρελθὲν κατάκοιτος ἐπὶ τῆς
κλίνης, ἐφ' ἧς τὸν ἀπέθεσαν.

Ὁ Γεράρδος ὠδήγησε τὴν νεάνιδά πρὸς
τὸν πάσχοντα καὶ ἐξήγησε πρὸς αὐτὴν
τὴν κατάστασιν του.

— Βλέπετε, εἶπεν, ὅτι οὔτε κἂν λό-
γος πρέπει νὰ γείνη περὶ ἐξακολουθήσεως

τοῦ ταξιδίου σας. Σὰς ἐπαναλαμβάνω
τὴν πρότασίν μου· ὁ πύργος τοῦ Λα-
βερνὴ ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ μόνον ἑπτὰ λεύ-
γας καὶ ἡμίσειαν. Δύναμαι νὰ σὰς ὀδη-
γήσω ἐγώ. Ἡ μήτηρ μου θὰ αἰσθανθῇ
διπλὴν χαρὰν, διότι θὰ ὑποδεχθῇ σὰς
καὶ θ' ἀσπασθῇ ἐκ νέου ἐμέ, τὸν ὁποῖον
θεωρεῖ ἤδη ἀρκετὰ μακρὰν. Δέχεσθε; Λέ-
γετε ὅτι σὰς περιμένουν εἰς τὸ μοναστή-
ριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν. Ποῖος σὰς
περιμένει;

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐπανελάβεν ἡρέμα,
ἀλλὰ μετ' εὐσταθείας ἥτις ἐξέπληξε τὸν
Γεράρδον:

— Μὲ περιμένουν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων πῶς θὰ μετα-
βῇτε; ἡ ἀμαξία εἶνε συντετριμμένη· δὲν
ἔχετε ἴσως πάρα πολλὰ χρήματα.

— Εγὼ δὲν ἔχω καθόλου χρήματα.

Ὁ Γεράρδος ἐρευνήσας οὐδὲν εὗρεν εἰς
τὰ ἐνδύματα τοῦ Σιδωνίου, ἔρριψε δὲ
βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τοῦ κουρέως, ὅστις
ἐξέδυσσε τὸν πάσχοντα πρὶν τὸν ἀποθέσῃ
εἰς τὴν κλίνην. Ἀλλ' αἰφνης ἰδέα τῆς τῷ
ἐπῆλθεν, ἐξελθὼν δὲ ἠρεύνησεν ἐντὸς τῆς
ἀμαξίας καὶ εὗρεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβω-
τίου μικρὸν δερμάτινον σάκκον περιέ-
χοντα εἰκοσιπέντα χρυσὰ λουδοβίκεα, πο-
σὸν σημαντικὸν σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν
μετριότητα τῆς ἀμαξίας καὶ τὸ βραχὺ
διάστημα τοῦ ταξιδίου.

— Τῷ ὄντι, δεσποινίς, εἶπεν ἐπανερ-
χόμενος πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, ἰδοὺ ὁ
θησαυρὸς τοῦ Σιδωνίου, ἔχετε δὲ πολὺ
περισσότερα χρήματα ἀφ' ὅσα σὰς χρειά-
ζονται, διὰ νὰ μεταβῇτε μέχρι τοῦ μο-
ναστηρίου.

— Πρέπει ν' ἀφήσω τὸ ποσὸν αὐτὸ
ἐδῶ, διὰ νὰ νοσηλευθῇ ὁ ταλαιπώρος αὐ-
τὸς νέος, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ἐλευ-
θεριότητος, ἥτις ἤρρεσε πολὺ εἰς τὸν Γε-
ράρδον.

— Ἀλλὰ σεῖς;

— ὦ! δὲν μὲ μέλει!

— Ἀλλὰ εἶνε εἰκοσι λεῦγα, δεσποι-
νίς...

— Ἡ ἀμαξία ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν
χάνδακα ἕως ἐδῶ· διατὶ δὲν θὰ δυνηθῇ
νὰ μεταβῇ καὶ μέχρι τοῦ μοναστηρίου
τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν;

— Διότι ὁ ρυμὸς εἶνε σπασμένος καὶ
δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ ἡ ἀμαξία εἰς τὸν
κατήφορον.

— Ἀλλὰ τότε, κύριε, σεῖς ὅστις μοῦ
προτείνετε τόσον εὐγενῶς νὰ μεταβῶ εἰς
τὴν κυρίαν μητέρα σας, τίνι τρόπῳ ἐννο-
εῖτε νὰ κάμω τὸν δρόμον;

— Ἐκ τῶν δύο ἵππων τῆς ἀμαξίας θὰ
ἱππεύσετε σεῖς τὸν ἕνα· ἐγὼ ἔχω τὸν ἱ-
δικόν μου. Ἐν τῶν προσκεφαλαίων τῆς
ἀμαξίας, ἐὰν προστεθῇ καλῶς εἰς τὴν ρά-
χιν αὐτοῦ τοῦ ψαροῦ ἵππου, θὰ εἶνε τὸ
καλλίτερον ἐπίππιον τοῦ κόσμου.

— Πλὴν ἀφοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ ἱππεύ-
σω ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἵππων, διατὶ νὰ
μὴ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὸν ὅπως μεταβῶ
εἰς τὸ μοναστήριον;

— Μόνη;

— Θὰ δώσω ἐν λουδοβίκειον· εἰς τὸν
ὀδηγόν, ὅστις θὰ μὲ συνοδεύσῃ ἀνερχόμε-
νος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἵππου!

— Παραδόξος κόρη! ἐσυλλογίσθη ὁ
Γεράρδος, οὐδὲν γινώσκει ἐκ τῶν πραγ-
μάτων τοῦ κόσμου καὶ οὐδὲν τὴν ἐκ-
πλήττει.

— Μήπως δὲν ἔχω δίκαιον; Ἡρώτησεν
ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ἀπεναντίας, συλλογίζομαι μόνον
ὅτι ἐὰν ἀφήσω νὰ σὰς συνοδεύσῃ εἰς ἀ-
γνωστὸς, εἰς χυδαῖος...

— Λοιπὸν τότε, εἶπε μετὰ χαρίεντος
μειδιάματος καὶ ἀθωότητος ἡ Ἀντωνι-
έττα, διατὶ δὲν ἔρχεσθε σεῖς ὁ ἴδιος;

Μία ἰδέα τρελλή, χυδαιοτάτη, ἀσυμ-
βίβαστος ὅλως πρὸς τὴν εὐμενεστάτην
μορφήν, ἥτις εὕρισκετο ἐνώπιόν του, δι-
ήλθε διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Γεράρδου.

— Μήπως εἶνε καμμία τυχοδιώκτης,
ἐσκέφθη, καὶ μοι διηγῆται ἀπίθανον ἱστο-
ρίαν, γινώσκουσα καλῶς ὅτι ὁ Σιδώνιος
δὲν δύναται νὰ τὴν διαψεύσῃ;

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νέος μετὰ
τραχείας ψυχρότητος, εἶχα τὴν τιμὴν
νὰ σὰς εἶπω ὅτι μεταβαίνω εἰς τὸν στρα-
τόν, ὅτι βιάζομαι, εἰκοσι δὲ λευγῶν τα-
ξειδίων θὰ μὲ κάμῃ νὰ καθυστερήσω δύο
ἡμέρας περίπου.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἠδύνετο νὰ προσβλη-
θῇ, ν' ἀγανακτήσῃ τοῦλάχιστον· ἀλλ'
οὐδεμίαν εἰδείξε δυσαρέσκαιαν. Αἱ πυκναὶ

μέλαιναι ὄφρ' ὅς τις δὲν συνεστάλησαν ποσὼς· οὐδεμία κίνησις συνέστειλε τὰ χεῖλη της.

— Τὸν αὐτὸν καιρὸν θὰ ἐχάνατε, ἂν ἠθέλετε μὲ συνοδεύσει εἰς τὴν οἰκίαν της κυρίας μητρὸς σας. Ἀφοῦ ὅμως δὲν δύνασθε νὰ θυσιάσητε αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας, θὰ μεταβῶ μόνη ἢ μετὰ τοῦ πρώτου τυχόντος εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, δὲν θὰ σᾶς εἶμαι δὲ ὀλιγώτερον εὐγνώμων δι' ὅσα ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ.

Εἰπούσα δὲ ταῦτα, εἰσήγαγε τὴν μικρὰν χεῖρά της εἰς τὸν δερμάτινον σάκκον, καὶ ἐξήγαγε χωρὶς νὰ μετρήσῃ ποσὸν τι χρυσῶν νομισμάτων, ἅτινα ἐνεχείρισεν εἰς τὸν χειρουργὸν τοῦ χωρίου, ἐνταυτῷ συνιστώσα πρὸς αὐτὸν θερμότερα ὅπως ὁ Σιδώνιος νοσηλευθῇ ἐπιμελῶς καὶ μετακομισθῇ εἰς τὴν κατοικίαν του εὐθὺς ὡς ἠθελε καταστῇ ἱκανὸς νὰ ὑποστῇ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου.

Διέταξε νὰ θέσωσιν ἐφ' ἐνὸς τῶν ἵππων τὸ προσκεφάλαιον, περὶ οὗ εἶχε λαλήσει ὁ Γεράρδος, ἐξέλεξε μετ' ἄκρας ὀξυδερκειᾶς ἓνα τῶν παρισταμένων χωρικῶν, ἐκείνον οὗ ἡ μορφή παρῆγε πλείονα ἐχέγγυα ἐμπιστοσύνης καὶ ὅστις πράγματι ἠθέλε φανῇ κατάλληλος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Λαβάνερ· ἦτο εὐειδὴς νέος εἰκοσαέτης, μὲ ὄμματα κυανὰ καὶ διαυγῆ, μὲ μέτωπον εὐρὺ καὶ λεῖον καὶ μὲ μειδίαμα εἰλικρινές.

— Θέλεις, τῷ εἶπε, νὰ κερδήσῃς ἐν χρυσοῦν λουδοβίκειον, ὁδηγῶν με μέχρι τοῦ μοναστηρίου τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν της Μεζιέρης καὶ ἐπαναφέρων κατόπιν ἐδῶ τὸν ἵππον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θ' ἀναβῶ;

— Μετὰ χαρᾶς, δεσποινίς, ἀπήντησε προθύμως ὁ νέος, καὶ θὰ σᾶς φυλάξω καλά εἰς τὸν δρόμον.

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα, ἥτις ἀπέτεινε μακρὰν καὶ θελκτικωτάτην ὑπόκλισιν πρὸς τὸν Γεράρδον, καταλιποῦσα αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὅλως ἐκθαμβὸν ἐπὶ τῇ ἀγνότητι ταύτῃ ἢ ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ, κυμαίνομενον μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης τῶν ἰδεῶν τούτων, στενοχωρημένον εἰς ἄκρον καὶ ἀπεσβολωμένον.

Ἀκόμῃ δὲν εἶχε συνέλθει ἐντελῶς ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἀκόμῃ δὲν εἶχε δυνήθῃ ν' ἀποσπάσῃ τοὺς πόδας του ἐκ τοῦ ἐδάφους ὅπου εἶχον καρφωθῇ σχεδὸν ἀκίνητοι, ὁπότε ἤκουσεν ἀντηχοῦντα εἰς τὴν αὐλὴν τὰ πέταλα τοῦ ἵππου τῆς Ἀντωνιέττας.

Ἐδραμεν εἰς τὸ παραθύρον· τὸ προσκεφάλαιον εἶχεν ἤδη προσδεθῇ ἐπὶ τῶν εὐρώστων νώτων τοῦ ἵππου. Ὁ εὐειδὴς καὶ κυανόφθαλμος νέος ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ἀναβολεὺς εἰς τὴν ἀναβάτιδα. Ἐβηκεν αὕτη ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης τὸν μικρὸν πόδα καὶ ἐπήδησεν ὡς στρουθίον ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ὁ Γεράρδος ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἶδεν ὅτι ὁ χωρικός κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ μετὰ προσοχῆς τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν ἀνεδέχθη. Ἐκ τοῦ προχείρου ἐσχημάτισε διὰ τεμαχίου ξύλου καὶ δύο λωρί-

δων εἰδὸς τι ἀναβολέως, ὅπως ἀναπαύονται ἀνέτως ἐπ' αὐτοῦ οἱ πόδες τῆς Ἀντωνιέττας· ἐξήτασε τὸν κημὸν καὶ τὸν χαλινόν, ἀνῆρτησεν ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ τοῦ ἵππου μικρὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον, ὃν ἡ νεανίς ἔφερεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἀναρριχόμενος δὲ ἄνευ βοήθειας ἐπὶ τοῦ ζώου, ἐξῆλθε πρῶτος, σύρων ἐξόπισθ' ἐν τῷ ἵππῳ τῆς νέας του κυρίας.

Αὕτη, ὑπερβᾶσα τὴν φλιάν ἐχαίρεισε καὶ αὖθις τὸν χειρουργόν, τοὺς ἄλλους χωρικούς, συνέστησεν αὐτοῖς διὰ τελευταίων φορὰν τὸν Σιδώνιον καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐσεβῶστων καὶ εἰλικρινεστάτων ὑποκλίσεων τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες, πολὺ ἐμπειροτέροι περὶ τὴν φυσιογνωμίαν, ἀφ' ὅσον γενικῶς ὑποτίθεται, ἀκουσίως ἐσαγηνεύοντο ἀπὸ τὴν τόσῃ ἀφελῇ ἀγαθότητι, ἀπὸ τὴν τόσῃ ἀγνῇ καλλονῇ τῆς νεανίδος.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούςς μέχρι τοῦ πρώτου πατώματος καὶ εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον τὸν Γεράρδον ἔτι μάλλον ἐκπληκτον, ἔτι μάλλον ἀκίνητον, ὅστις τὴν παρετήρει ἀπομακρυνομένην, χωρὶς νὰ φαίνεται ποσὼς ἐννοῶν. Ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ τὸ ὀλίγον ἐναπομένον αὐτῷ λογικόν· ἀπηλύθυνεν αὐτῷ διὰ τῆς κεφαλῆς χαριέστατον χαιρετισμόν, εἰς ὃν δὲν ἀπήντησεν αὐτὸς ἐνὸς καὶ ὡς ἡλίθιος ἀπομένον. Ὁ ἵππος ἐν τοσοῦτῳ ἐξηκολούθει νὰ ἀπομακρύνηται καὶ ἐγένετο αἰφνης ἄφαντος εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Γεράρδος, ὅτε δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε, ἐφάνη ἐπανακτῆσας διὰ μιᾶς τὸ λογικόν του. Ἀπεμακρύνθη τοῦ παραθύρου, χωρὶς καὶ νὰ προσέξῃ εἰς τὸν ἀτυχῆ Σιδώνιον, κατήλθεν ἐν ἄκρᾳ σπουδῇ τὴν κλίμακα, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἀνυπομονοῦντος ἐν τῇ αὐλῇ καὶ μετὰ καλπασμοῦ ὡς παράφρων ὥρμησεν ἐπὶ τὰ ἔλχνη τῆς ὁδοιπόρου.

Μόλις ὅμως εὐρέθη ἔφιππος καὶ πάραυτα τὸ τόσον εὐγενὲς καὶ τὸ τόσον εἰλικρινὲς πρῶτον κίνημά του ὑπεχώρησεν ἀπέναντι τῶν ὑποψιῶν, ἃς παράγει ἡ πικρὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἀνατροφή.

Ὁ Γεράρδος ἐσυλλογίσθη μήπως θὰ ἐφαίνετο ἡλίθιος, μήπως θὰ ἐδεικνύετο μεταμελόμενος καὶ ἡ νεανίς ἐπομένως θὰ ὑψηλοφρόνει ἐπὶ τῇ μεταμελείᾳ του. Ἐν συντόμῳ, εἰς τὴν ἀνοησίαν του προσέθηκε τὴν μικροπρέπειαν καὶ ἀνεξήτησε πρόφασιν τινα ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν παλιμβουλίαν του.

Ἡ πρόφασις αὕτη, ἥτις κατ' ἀνάγκην ἦτο ἀτυχής, ἀφοῦ ἐπήγαγεν ἐκ τόσον ἐσφαλμένου συλλογισμοῦ, ἀνευρέθη ἐν τῷ δερματίνῳ βαλάντιῳ, ὅπερ ὁ Γεράρδος ἀνεκάλυπεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ τὸ ὁποῖον ἡ νεανίς, ἀφοῦ ἐξήντησε τὸ περιεχόμενόν του εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χειρουργοῦ καὶ τῶν λοιπῶν, ἔριψε κατόπιν ἐπὶ τινος ἐπίπλου, ὃ δὲ Γεράρδος μηχανικῶς εἶχε λάβει εἰς τὰς χεῖράς του, ἐνῶ διήρκει ἡ ἀμφιταλάντευσις αὐτοῦ κατὰ

τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Ἀντωνιέττας.

Τὸ δερματίνον αὐτὸ βαλάντιον, τοῦ ὁποῖου ἠσθάνθη αἰφνης τὸν ὄγκον ἐπὶ τῆς παλάμης του, ἐθεώρησεν ὡς ἐξαιρετον ἀφορμὴν διὰ νὰ δράμῃ πρὸς συνάντησιν τῆς ὁδοιπόρου. Χαίρων εἰς ἄκρον ἐπὶ τῷ εὐρήματι ἐκείνῳ, ὁ Γεράρδος δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν Ἀντωνιέτταν· διέκρινεν αὐτὴν προχωροῦσαν ἀπὸ τοῦ ὕψους λοφίσκου, ἐφ' οὗ βιαίως κεντήσας τὸν ἵππον του ἀνῆλθεν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Ἡ νεανίς ἀκούσασα τὸν ταχὺν καλπασμὸν ὀπισθὲν της, ἐστράφη. Ὁ Γεράρδος ἤδη εὐρίσκετο πλησίον της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, εἶπεν· ἀλλὰ κατὰ ἐλησμονήσατε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χειρουργοῦ καὶ σᾶς τὸ φέρω.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἐλησμονήσα τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα.

Ὁ Γεράρδος ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὸ δερματίνον βαλάντιον.

— Τί ὥραϊα! ἡ δεσποινίς ἔχει λαμπρὰν τύχην! Ἀνέκραξε γελῶν ὁ νέος χωρικός, ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τρέχουν τόσον γρήγορα ἀπὸ πίσω της διὰ νὰ τῆς φέρουν ἓνα πούγγι ἀδείανό!

Ἡ ἀφέλεια ἢ ἡ ὀξυδερκεία αὕτη ἠρέθισε τὸν Γεράρδον, ὅστις ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ εἰσεχώρησε μεταξὺ τῆς Ἀντωνιέττας καὶ τοῦ χωρικοῦ.

— Πέρασε σὺ ἀπὸ πίσω! εἶπε τραχέως πρὸς τὸν νέον καὶ ἤρχισε νὰ συμβαδίζῃ σιωπηλὸς παραπλεύρως τῆς Ἀντωνιέττας, ἥτις τότε τὸν προσέβλεψε μὲ ὄμμα ἐκθαμβόν.

— Τί κάμνετε, κύριε; τῷ εἶπε· λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ δρόμος σας;

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσητε, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος· ἐφάνην σακίος πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸ ὁμολογῶ ταπεινῶς. Ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χειρουργοῦ, προήρχετο ἀπὸ σκέψεις ὅλως ἀντιθέτους ἐκείνων, ὑφ' ὧν κατέχομαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ἄ μπᾶ! εἶπεν ἡ νεανίς προσπαθοῦσα νὰ ἐννοήσῃ κάλλιον.

— Ἀνὴρ, φέρων ὄνομα ὡς τὸ ἰδικόν μου καὶ ἔχων τὴν ἀνατροφήν μου δὲν ἀφίνει ποτὲ εἰς τὸν δρόμόν μόνην καὶ ἐν τῇ ἀμυχανίᾳ μίαν γυναῖκα, καὶ πρὸ πάντων ὑμᾶς, δεσποινίς.

— Διατί;

Τὸ διατί τοῦτο ἐτάραξε πάσας τὰς ιδέας τοῦ Γεράρδου. Ἐρρήθη μετὰ τόσης εἰλικρινείας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος ἦσαν τόσον διαυγεῖς ὅτε τὸ ἐπρόφερον, ὥστε ὁ νέος μὴ διακρίνων ποσὼς οὔτε πείσμα οὔτε ἔπαρσιν, ἐδέησε νὰ πεισθῇ ὅτι μετὰ πληρεστάτης ἀδιαφορίας ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ ἀρνησίς του ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χειρουργοῦ καὶ ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὸν δρόμον.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ διατί ἐκεῖνο. Ὁ ἀνὴρ πάντοτε ἀπαντᾷ.

— Διότι, δεσποινίς, ἀπήντησεν, ἐὰν συμφορὰ τις, ἢ λυπηρὸν τυχαῖον συμβάν, ἢ καὶ δυσκρέσκειά τις, ἔστω, ἠθελεν ἐπέλθει εἰς ὑμᾶς, ἢ εὐθύνη θὰ ἦτο πολὺ

θλιβερά εἰς ἐκεῖνον εἰς ὃν αὕτη ἀνῆκεν.

Ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ κλοκαγκηθίας ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀπάντησιν. Ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθησεν :

— Ἰδοὺ διατί, δεσποινίς, ἐσκέφθην καὶ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς προτείνω ὅπως σᾶς συνοδεύσω μέχρι τοῦ μοναστηρίου, ἐὰν δὲν αἰσθάνεσθε καμμίαν πρὸς τοῦτο ἀπέχθειαν.

— Τὴν ἐλαχίστην, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους διὰ νὰ διαστάσῃτε, εἴχετε βεβαίως τοὺς λόγους σας καὶ δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν, ἥτις σᾶς παρακινεῖ τώρα νὰ παραμελήσετε τὰ καθήκοντά σας, ὅπως μοὶ προσφέρετε μίαν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ μοὶ ἀπεποιήθητε καὶ τὴν ὁποίαν κάλλιστα δύναται νὰ μοὶ παράσχῃ αὐτὸ τὸ καλὸ παλληκάρι.

Καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς μειδιῶσα τὸν νέον καὶ θαλερὸν τὴν ὄψιν χωρικόν, ὅστις ἔβαινε ὀπισθέν των.

Ὁ Γεράρδος οὐδεμίαν εὕρισκεν ἀντίρρησην, παρετήρησε μόνον διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τ' ἀναλλοίωτα καὶ ἀρμονικὰ χαρακτηριστικά, ὧν αἱ αὐστηραὶ γραμμαὶ ἐμαρτύρουν ἀκλόνητον θέλησιν. Κατείδεν ὅτι μετὰ τόσον αὐστηρὰς κατόχου τῆς λογικῆς ἡ συζήτησις δὲν ἠδύνατο ν' ἀπολήξῃ ἐπ' ὠφελείᾳ του. Καὶ ὅσον μᾶλλον ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἐξέτασιν, τόσον μᾶλλον ἠσχύνετο, διότι δὲν ἐμάντευσεν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀσιλον ἀρετὴν, τὴν ὑποκρυπτομένην ὑπὸ τὸν παρθενικὸν ἐκείνον φλοιόν.

— Ἐλαβα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ ἤδη, δεσποινίς, εἶπε λαλῶν διὰ ταπεινοτέρας φωνῆς, ὅτι σᾶς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην ὑπέπεσα εἰς πλάνην, ἐσφαλὰ, δὲν μὲ συγχωρεῖτε λοιπόν ;

— Κύριε, βεβαίως, κύριε.

— Τότε μὲ δέχεσθε καὶ ὡς συνοδοιπόρον σας ;

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχω ἤδη ἄλλον ! . . .

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς αὐτήν.

— Ἴσως, δεσποινίς, εἶπε, θὰ εἶμαι διὰ σᾶς σύντροφος καταλληλότερος. Ἄν πρόκειται μόνον νὰ βαδίζῃ κανεὶς ἐξ ὀπισθέν σας καὶ νὰ σᾶς ὑπερασπίσῃ ἐν περιπτώσει προσβολῆς, ὁ νέος αὐτὸς χωρικός ἀρκεῖ, τ' ὁμολογῶ. Πιστεύω ὅτι ἀξίζει τοῦλάχιστον ὅσον καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος Σιδώνιος. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν συνδιαλέξιν, δύναμαι χωρὶς ὑπερηφάνειαν νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἀξίζω περισσότερον ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀμαξηλάτην σας ὁμοῦ. Διὰ τοῦτο, δεσποινίς, συγκατατέθηκε νὰ μὲ δεχθῇτε ὡς σύντροφον διὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἔχομεν εἴκοσι λεύγας νὰ διανύσωμεν καὶ αἰσθάνομαι διάθεσιν νὰ συνομιλήσω ἐπὶ εἴκοσι τοῦλάχιστον ὥρας.

Ὁ Γεράρδος λέγων ταῦτα εἶχεν ἀνεύρει ὀλόκληρον τὴν εἰλικρινὴ λάμψιν τοῦ βλέμματός του καὶ τόσον πατρικῶς θεωπευτικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι του, ὥστε ἡ νεανὶς δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος ἐδήλωσεν αὐτῷ ὅτι συγκατατίθεται, πρὶν ἢ περάνῃ τὴν παράκλησίν του.

Ὁ Γεράρδος καταθελχθεὶς ἐπλησίασε πρὸς τὸν χωρικόν.

— Λοιπόν, παλληκάρι μου ἀνέκραξε τύπτων ἐλαφρῶς μετ' οἰκειότητος τὸν ὤμὸν του, ἰδοὺ ὅτι κ' ἐγὼ ἀνῆκα εἰς τὴν συντροφίαν. Φανοῦ καὶ σὺ εὐδιάθετος διὰ νὰ διασκεδάσωμεν ὁμοῦ ἐπὶ ὀλίγην ὥραν τὴν χαριτόβρυτον αὐτὴν δεσποινίδα.

— Ἀ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα, μεγάλην χαρὰν μοῦ προξενεῖτε ἐνόμιζα ὅτι ἠθέλετε ν' ἀποπέμψετε τὸν καλὸν αὐτὸν Μιχαήλ — ὀνομάζεται Μιχαήλ ! τί φρικτὸν ὄνομα, μολονότι εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου — ἐνόμιζα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀποπέμψετε καὶ θὰ ἐλυπούμην πολὺ, διότι μοῦ ἀρέσει ἡ μορφή του.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἂν ἤθελον ἀποπέμψαι τὸν Μιχαήλ, θὰ εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ εἴπητε ὅτι δὲν φέρομαι πρὸς ὑμᾶς ὅπως πρέπει νὰ φέρομαι καὶ θὰ ἐπράττετε κάλλιστα ἐὰν ἐκράτῃτε τὸν Μιχαήλ παρὰ τὴν θέλησίν μου. Ν' ἀποπέμψω τὸν Μιχαήλ ! ὄχι, ἀπεναντίας ! Ἄν ἤθελον εὐρεθῇ μόνος πλησίον σας, μετὰ τὴν μικρὰν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἔσχομεν, ἐγὼ αὐτὸς ἤθελον προσκαλέσει καὶ τρίτον νὰ προστεθῇ εἰς τὴν συνοδίαν μας. Ἀφοῦ στερεῖσθε γονέων, ἀφοῦ στερεῖσθε φίλων καὶ μέλλετε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς μοναστήριον, δὲν ἐπεθύμουν, ἐπὶ θυσίᾳ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν νοῦν σας σικιᾶ ἔστω ὑποψίας. Ὅχι, δεσποινίς, ὄχι ! βλέπουσα δὲ τὴν μέριμναν ἢν καταβάλλω ὅπως σᾶς καθησυχάσω, ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇτε τὴν ἐμπιστοσύνην σας, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὅλης ἀδελφικῆς ἀφοσιώσεως, ἣν καταθέτω εἰς τοὺς πόδας σας.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐνόησεν ἐκ τοῦ τόνου δι' οὗ ἐλέγχθησαν ταῦτα ὅτι ἐπήγαζον ἐκ τῶν μυθίων ἐντίμου καὶ εἰλικρινοῦς καρδίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκεπάσθησαν, ἔμπνευσις δὲ τις γενναία ἀνῆλθεν ὡς μέθη εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Μιχαήλ, ὃν ἐστενοχώρει οὐκ ὀλίγον ἡ εὐφραδὴς αὕτη ὁμιλία,

— Φίλε μου, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς προστακτικῆς καὶ ὁλως συγκεκινημένη, ἀφοῦ ὁ κύριος συγκατατίθεται νὰ μὲ συνοδεύσῃ, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ κάμω νὰ χρονοτριβῇς ἐπὶ ματαίῳ. Ἐπίστρεψε εἰς Δομπαρτέν, λάβε δὲ καὶ ἐν ἄλλο λουδοβίκειον διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν ἔδειξες εἰς τὸ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃς.

Ὁ Γεράρδος ἠθέλησε ν' ἀντεῖπῃ, ἀλλ' ἡ Ἀντωνιέττα τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀφωνος διὰ βλέμματός τὸσον ἐξαισίου ἀθωότητος, ὥστε συνησθάνθη ὅτι θὰ ἦτο ἱεροσυλία νὰ διαταράξῃ διὰ πεζῶν φράσεων τὴν ἡχὴ τῶν ἐπουρανίων λόγων, οὓς ἐπρόφερεν ἡ νεανίς.

Ὁ Μιχαήλ συγκεκινημένος ἀπετόλμησε νὰ ἐκφέρῃ μίαν παρατήρησιν.

— Καὶ οἱ ἵπποι ; ἠρώτησεν.

— Πάρε μαζί σου τὸν ἰδικόν σου, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα, τὸν ἄλλον θὰ τὸν στείλω ἀπὸ τὸ μοναστήριον.

Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γεράρδος

διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νέας κόρης πλήρη τὴν ἐκφρασιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ εἰθισμένου νὰ διατάσῃ.

Ὁ Μιχαήλ οὐδὲν ἀπήντησε καὶ στραφεὶς ἀπῆλθεν. Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἀπέμειναν καὶ αὖθις μόνον, ἀλλὰ νῦν ἡ νεανίς εἶχε τεραστίως ἀνυψωθῇ καὶ ἦτο κυρία τῆς καταστάσεως.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Δ'

— Ποῦ μὲ πηγαίνεις ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος Βινιερὺ τὸν φίλον του Μάξιμον, ὁ ὁποῖος εὐρὼν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου τὸν ὠδήγει πρὸς τὴν ὁδὸν Σωσέ-δ' Ἀντέν.

Μόλις εἶχον παρέλθει ἡμέραι τινὲς ἀπὸ τῆς κλοπῆς, ὅποτε ἐγένετο ἡ συνάντησις αὐτῇ τῶν δύο φίλων τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν, τοῦ Μάξιμου, μετὰ καλὸν δεῖπνον, ἀγοντος τὸν Ἰούλιον μετ' αὐτοῦ.

— Εἰς ἓνα μέρος ὅπου διασκεδάζουν καὶ ὅπου, στοιχηματίζω, δὲν ἐπάτησες ποτὲ τὸ πόδι σου, ἀπεκρίθη γελῶν.

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ διασκεδάσω, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, καὶ ἔπειτα εἶνε ἀργά. Θὰ σὲ συνοδεύσω ἄλλο καὶ θὰ πάγω σπίτι μου.

— Διόβολε, ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔχεις ὄρεξι γιὰ διασκεδάσαι, πρὸ πάντων, ἀπὸ τὴν περασμένη ἐβδομάδα, εἶσαι λυπημένος ὥς ἂν νεκρικὴ λαμπάδα.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ διασκεδάσω.

— Καλά ! ζεύρω . . . τὸ κομμένο χερί . . . τοῦ ταγματάρχου τὸ κιβωτίδιον καὶ αἱ πενήντα χιλιάδες . . . Ὁ θεὸς μου δὲν σὲ ὑποπτύεται ὅτι τὰ πῆρες σύ.

— Ὅχι, βέβαια, ἀλλά . . .

— Καὶ δὲν ἠξέυρει πῶς τὰ μάγγανα τῆς κάσας τοῦ ἔκοψαν τὸ χερί μίξ γυναικας.

— Αὐτὸ ἴσα, ἴσα μ' ἀνησυχεῖ. Ἡ σιωπὴ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπέβαλλες μὲ βαρύνει . . . τώρα προπάντων ποῦ κατηγοροῦν τὸν Ροβέρτον.

— Δὲν ἔχουν ἄδικο νὰ τὸν κατηγοροῦν.

— Πιστεύεις λοιπὸν πῶς εἶνε ἐνοχος ;

— Πιστεύω ὅτι ἂν δὲν ἦτο, δὲν θὰ ἔφρουγεν ὡς ἔφυγε, καὶ μάλιστα θαρρῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους κλέπτας θὰ τὰ ἔπερνε ὅλα. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς εὐχαριστεῖται μὲ μερικὰς χιλιάδας, τὰς ὁποίας ἐχρεώζετο, καὶ θὰ τὰς ἀποδώσῃ, καθὼς ἐλπίζει, κατόπιν.

— Ἀλλὰ τὸ κιβωτίδιον τί θὰ τὸ κάμῃ ;

— Γιὰ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἔπρεπε νὰ ζεύρω τί περιεῖχε αὐτὸ τὸ Ρωσικὸ κουτί.

— Πιθανὸν τίποτε γραμματάκια καμμὶς γυναικὸς γνωστῆς τοῦ Καρνοέλ.